

Рогена съм в семейство, в което бях най-малкото от трите деца. Баща ми беше дизайнер на автомобилни части, а майка ми, която стана на вярваща, когато бях на пет години, дълги години работеше като библейски учител. Баща ми не вярваше в Бога и това ставаше причина за много сплъкновения вкъщи.

Брат ми беше с шест години по-голям от мен и, докато порастваше, започна да се държи много оскърбително с мен и сестра ми. Тя пък беше с четири години по-голяма и не ме харесваше. Сега, вече като възрастни, ние сме много близки и много се обичаме.

Така че като дете прекарвах много време сама със себе си. Баща ми работеше твърде много, майка ми беше заангажирана с църковна работа, брат ми и сестра ми си имаха свои приятели - и това ставаше причина да оставам сама. Също така то обаче ме подтикна да се стремя от най-ранна възраст да се свържа с Бога по някакъв начин.

Но винаги се страхувах. Никога не се чувствах достатъчно добра. Част от причината за това дойде от родителите ми - ако не носех вкъщи най-високата оценка - те ми държах смятка: „Защо?“ Само най-доброто беше достатъчно добро - във всяко отношение. Затова работех усилено по въпроса за това, да бъда достатъчно добра - във всичко, което правех, както и по отношение на Бога. Мислех си: „Ако върша всичко най-добро по най-добрия начин - храня се с правилната храна, мисля добрите мисли... ще бъда достатъчно добра и Той тогава ще ме обича...“

Но Римляни 6:23 казва: „Заплата за грех е смърт, а Божият дар е вечен живот.“ През време на детството си полагах неумоверни усилия и се борех. Но никога това, което се получаваше, не изглеждаше достатъчно добро.

И никога не се чувствах толкова близко до Бога, колкото копнеех да бъда.

Когато се омъжих, свързах живота си с човек, който учеше за служител в църквата. Но всичко това завърши зле. Той изостави ученето си, както и църквата, и започна да

се държи лошо с мен. След осем години ме напусна заради друга жена. Двамата ни синове останяха при мен. Опитах всичко, което ми беше известно, за да тръгне бракът ни отново, но и този път - не бях достатъчно добра...

Двете ми момчета бяха много малки. По-големият беше на четири години, а малкият - на осем месеца. Преместих се от южна Калифорния в Монтана, където живееше сестра ми. Сърцето ми беше наранено, изпълнено със скръб. Можех да видя чрез нейния живот, че тя имаше истинска връзка с Исус - и исках същата! Когато по-малкият ми син - Райън - беш на осемнайсет месеца, падна върху фурна с горящи в нея дърва и получи трета степен на изгаряне на лицето, ръцете и стомаха си. Отнесох го незабавно в болницата, откъдето ни откараха със самолет до специализиран център по изгарянията в Суатъл, Вашингтон.

Продължавах да викам към Бога: „Защо? Не наказвай детето ми поради това, че аз не съм достатъчно добра!“ Все още си Го представях сърдит - като баща ми, готов да ме накаже за най-малкото нещо.

Райън беше получил много лоши изгаряния и докторите казаха, че

зи планове. Дълъг - така се казваше той - живееше с голямата си гъщеря Тоня и трябваше да намери някой, който да се грижи за нея, докато ходеше на работа и отсъстваше от дома. Пасторът на църквата му казал: „Познавам някого, който добре ще се справи с това...“ Така че

лобов, агресивна лично към мен.

Сърцето ми се съкрушаваше заради сина ми. Той събираше в себе си гняв, беше направил лош избор в живота си. Но аз копнеех да има мир и цястие. Не можех обаче да вземам решенията му вместо него. Осъзнах, че ако аз - просто едно човешко същество - се чувствах така заради сина си, колко ли повече трябваше да изпитва Бог към мен? Очите ми започнаха да се отварят за това, че ако аз съм Негово дете - а всички родители обичат децата си, - Той трябва да ме обича много, защото има много по-голямо сърце - и по-голяма способност да обича! Разбирайки това, все още мислех за сина си - дори когато той правеше лош избор. Колко повече трябваше Бог да обича мен!

Това беше по-вратният момент в живота ми. И в условията на целия този проблем Бог ми даде да „видя“ с вътрешните си очи една картина - сякаш се хвърлих в скута Му, а Той ме презърна и ми даде почивка - „Нека взема товара ти! Никога не съм възнамерявал ти да понесиш тежестта му.“

В Матей 11:28-30 се казва: „Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени - и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце. И ще намерите покой за душиите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко.“ Исус иска да вземе товарите ни и казва в 1 Петрово 5:7: „И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той е, който се грижи за вас!“ Няма значение какъв е товарът ви - физически, емоционален, финансов или духовен. Той иска да остави на Него бремето си.

Това беше истинското начало на моя път с Исус. Но имах проблем. Библията и писанията на Елн Уайт бяха използвани, докато растях, за да ми се покаже всичко, което много трудно да чета и да го изучавам. Всеки път се борех, молах се и говорех с Бога много. Молах Го да промени сърцето ми, за да мога да чета и да изучавам духовните

неща. Известно време Той правеше така, че до мен да достигат други книги, от други автори, научих също много от природата. И Господ бавно лекуваше сърцето ми. Той е толкова добър!

По това време ме „потупа“ по рамото с предложението: „Какво ще кажеш да простиш вече на брат си?“ аз бях сърдита на своя брат, защото той се беше държал с мен наистина лошо. Казах: „Не - имам право да му се сърдя.“ Бог продължаваше да ме подтиква да направя това. И всеки път отговарях: „Не. Не искам!“ Но Той беше упорит. Най-накрая казах: „Добре, Господи. Ако Ти искаш да ми простя, промени сърцето ми. Защото в сърцето си аз не искам. Но имам желанието да ме промениш.“ След три месеца осъзнах, че в себе си не таях повече гняв, не изпитвах вече омраза. Това си беше отишло.

„Ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложя вътре във вас. И, като отнема сърцето ви от камък, ще ви дам сърце от плът.“ (Езекил 36:26)

Бог спазва Своите обещания. Ако Му позволим - Той ще работи в живота ни. Спасението е НЕГОВА работа. Промяната ни по Негово подобие е НЕГОВА работа. Нашата част в това е да Му разрешим да ни промени. Ние трябва да изберем Него и да Го оставим да работи в нас. Текстът казва това - че Той ще вложи нов дух в нас. Че ще извади каменните ни сърца. Той ще..., Той ще..., Той ще...

Ние, човешките същества, обичаме да правим всичко сами. Обичаме да бъдем силни и да контролираме нещата. А на кого напомня това? Искаме да си бъдем богове за себе си - точно като Луцифер! Когато той съгреши, тъй като искаше да бъде като Бога, пожела да постави всичко под свой контрол, искаше да бъде господар на себе си - вместо Бога. Но Бог казва: „Изберете Мен - и аз ще ви излекувам.“ Негова работа е да ни спаси; наша - да Му позволим да го направим. „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, а не от самите вас. Това е дар от Бога. Не чрез дела, за да не се похвали никой.“ (Ефесци 2:8,9)

Ако беше нужно да извършим каквото и да е, за да бъдем спасени - тогава щеше да излежда така, сякаш смъртта на Исус на кръста не е достатъчна - че „не е достатъчно добра“. Но ние сме спасени ЕДИНСТВЕНО чрез вяра в Исус. Спасението е дар от Бога, защото Той толкова ни обича!

Продължава на стр. 8

ще е необходимо той да остане в болницата цели месеци, защото ще трябва да бъде подложен на специално лечение, включително да му се присади кожа на поразените места. Но, слава Богу, след пет дни лекарите ни изпратиха вкъщи, обратно в Монтана, клатейки глави, защото не разпознаха това, което виждаха, че започна да става - сякаш от само себе си се появяваше нова кожа и Райън не се нуждаеше от специално лечение и присаждане! Знаех, че мнозина се молеха за него - и Бог го излекува. Той се опитваше да ми покаже колко много обича мен и моето бебе.

Една събота сестра ми покани у дома на обяд един мъж, който беше колега на съпруга ѝ. Жена му го беше напуснала заради друг, той беше намерил Исус и се беше присъединил към църквата същия ден. Можех да видя, че имаше чувствително сърце и обичаше Бога. Все още обаче не исках да имам нищо общо с другия, не исках да се впускам в друга връзка; сърцето ми болеше и не исках да бъда наранявана отново.

Бог обаче имаше дру-

започнах да се грижа за Тоня. След осем месеца бяхме женени. Днес сме съпрузи от двайсет и шест години. Той е добър човек и много обича Исус.

После, преминавайки през едно госта консервативно религиозно движение, научих за повече „птица към небето“. Но вече бях започнала госта да се уморявам от това. Исках мир. Радост. Не чувствах почивката, която Бог беше обещал.

Една събота като говорител в църквата ни дойде една гама и разгледа въпроса за това, че спасението е дар и че ние не можем да го заслужим, да го заработим, независимо колко усилия полагаме. Защо не го бях чула по-рано? Та нали бях адвентистка през целия си живот... Каква хубава новина беше това!

Но старите навици умират трудно. Скоро се опитах отново да дам максималното от себе си, за да бъда „достатъчно добра“. Когато големият ми син, Джон, беше на 16 години, беше увлечен в сериозен проблем. Беше извикан в съда и осъден. И тогава именно се случи това, че започнах да разбирам - постепенно - Божията

В края на ноември и началото на декември 2006 г. в още няколко български града, както около година преди това, се проведоха нови евангелизации. Американката Гейл Бремнер беше говорителка пред църквата в гр. Враца и гостите посетители на цикъла от библейски лекции. Стана ясно, че това е личност, разбрала в дълбочина всичко, което по изключително проникновен и докосващ начин представи пред аудиторията си, поради което и раздялата с нея беше толкова емоционална и нежелана. Сега 54-годишна, вебдизайнер по професия, Бремнер е извървяла не лек духовен път, преди да достигне до зрелостта на своя християнски живот, за който разказа през църковните членове по време на централното богослужение в събота, ден преди да замине обратно за САЩ. Мнозина преживяват своите борби със страховете и бариещи, подобни на тези, които тя е трябвало да преодолее. Ето защо публикуваме разказа за нейната лична духовна отитност.